

A. Stone

LENDÜLET

ELSŐ RÉSZ

I.

Kalifornia forró napjának fénye nem csak Hollywood glamúros világára hull. South Gate és Huntington Park határán a lakópark fakó kocsijait izzásig hevítette. Városnevek, amik nem kerülnek filmekbe. Los Angeles negyedei, ahol a kertészek, házvezetőnők és takarítók laknak. Délkeletre a megapolisz központjától. Az ipari negyed szélén. Errefelé több a beton, és kevesebb a növény. Ritkaságszámba megy angol szót hallani az utcán. Akkor is inkább a fiatalabbak beszélnek, a második generáció, akik már amerikaiak születtek és itt jártak iskolába. Ők is inkább a spanyol és az angol különös keveréknyelvét beszélik. Itt találni szemetet az utcán, rágógumit a járdán, a park kitaposott füve se kap olyan gondoskodást, mint a város gazdagabb negyedeiben. Ez még nem a gettó. Itt dolgozók laknak. Leginkább. Akinek szeme van, észreveheti a bandatagok jelzéseit is az utcán sétálókön, a bevásárló utca forgatagában. A latin emberek családcentrikusak. A bűnözők is. Nem hozzák haza a munkájukat. Az autók rozogák, büszke nemzeti lobogók és Jézust jelképező halak gyakori matricák rajtuk.

A modern várostervezés ékes példája Huntington Park Gage utcája. Óvoda, városháza, könyvtár, elemi iskola, középiskola. Szépen, sorjában, egymás után. Egyik betonkocka a másik után. Hat megállónyira van a lakóparktól. A narancssárga helyi járat unalmasan jól ismert zötykölődése tizenpár évig. Kinek hiányozna?

A lakókocsik szabályos kis utcákat alkottak. Elég szélesek ahhoz, hogy egy jármű elférjen. Még akkor is, ha sok közülük a park létrehozása óta ugyanott áll. Sosem vitték kalandokra. Talán tervezték gazdáik, hogy egyszer csak szabadon engedik vágyaikat és végigkocsikáznak az óceánparton, de ez sosem történt meg. Sokuk kerekeit téglákra cserélték. Rozsdásodó alvázukat kis kerítésekkel, virágágyásokkal takarták el. Akadt néhány szorgos kezű hippi, aki még zöldségeket is termesztett a lakókocsija melletti csöpp kertecskében. Volt néhány magányos fa. Pálma, ciprus. Keletről magas eukaliptuszok fogták fel a park mellett futó mélyvasút zaját. A síneket több méterrel az utca szintje alá fektették le, de nem alakítottak ki alagutat. A telepet különben magas, száradó, szürkedeszkás palánk vette körül imitt-amott graffiti maradványaival. A bejáratnál lévő portásfülke és sorompó akár még biztonságot is sugározhatott. Tévesen. Rendeltetésük annyi volt, hogy senki se használja a parkot engedély nélkül, és lehetőleg senki se távozzon fizetés nélkül.

Milu próbált észrevétlenül elslisszolni a portásfülke mellett. Remélte, hogy Toni, a portás elég elmélyülten bámulja a telefonját és nem veszi észre. Az érettségi ünnepségről jött épp. Apja végül is nem vette a fáradságot, hogy időben hazaérjen legújabb kalandjáról. A lány megrántotta vállát a gondolatra. Próbálta lerázni magáról. Mintha nem szokhatta volna már meg! Csak magára lehet mérges, ha azt hitte, hogy valami is más-

ként történhet. A gondolat végére a portásfülke ajtajához ért. Még a lélegzetét is visszafojtotta, mintha a tüdejéből kiszökő levegő elárulná. Hiába. Toni vigyorogva előtte termett. Nem titkolt élvezetét lelte Milu kínzásában. Ugyan a lány nem ártott neki, de hangoskodó apja annál inkább, a bőgő motorokkal, részeges társasággal. Borotvált fejét simogatva méregette a ballagási köntösben álldogáló lányt. Irtó nevetséges volt a lebernyegben. Elveszett alatta a gizda lány. Hatalmas, ijedt bagolyszeme megrebbent, ahogyan elé állt. Hogy lehet valaki ennyire sápadt egy ilyen helyen, ahol ennyit süt a nap?

– Na.

Hát ezzel mindent elmondott. Toni mindig is undok volt. A lány most már elég okos volt ahhoz, hogy ne adja meg neki a boldogságot, hogy kimutassa zavarát. Tekintete egy pillanat alatt megfagyott. Szája akaratos vonallá keskenyült. Tudta, érezte a kopaszodó, vén kappan rosszindulatát és várható undormányáradatát. Villámgyorsan kilépett jobbra és kikerülte a torlaszt. Toni óvodásan dobbantott egyet, hiába volt Milu apjával egyidős, most durcás kisgyerekre emlékeztetett a kopasz, liluló fejével. A lány nem szaladt, de gyors léptekkel távolodott tőle. Épp, hogy hallotta még a szüleit ócsárolni. Nem tehetett róla, hogy minden érzékenység kihalt belőle. Milu csak örült a könnyű szabadulásnak. A portás visszabújt üvegkalitkájába. Figyelte a járda porát felkavaró tini madárszárnyként repkedő, fekete, ballagási köpönyegét. A hosszú nyakát, ahogy tartja kókadó fejét, szétbomló kontyát. Dobálta pálcika karját és nyurga lábát, ahogyan sietett. Kikandikált ormótlan, fekete, fűzős bakancsa a lebernyeg alól. Toni, a sokat megélt és életunt portás nem sok jót jóstolt neki. Biztos volt benne, hogy a lány narkós. Különben hogy lehetne ennyire sovány? Betegesen sárgás a bőre is, beesett a szeme,

igen, nem fért hozzá kétség, hogy a lány elveszett. Csak azon csodálkozott, hogy leérettsgizett. Úgyis hiába. Újabb élet elvesztegetve! Egy pillanat tört részéig a tudata felszínére lebbent fiának meggyötört arca, mikor utoljára látta élve. Ez annyira fájdalmas volt, hogy tovább sosem tudta megtúrni elméjében. Csak álmaiban kísértett. Soha senkinek nem beszélt róla. Csak fájdalomának tüskéit szúrta másokba. Abba, akit épp ért. Ennek köszönhette azt, ahol volt, és ahogyan élt. A fekete varjú látomás lány már rég befordult az egyik sarkon, a kocsijuk felé, Toni mégis őt és persze saját magát sajnálva bámulta hűlt helyét a poros, kavicsos úton.

2.

A naptól és koszos levegőtől elsárgult lakókocsi jó társaságban volt, pont a telep közepén. A lány biccentett a drótokra felfuttatott virágokkal határolt teraszán üldögélő Carla néninek és Bob bácsinak, akik neki csak Mami és Papi. Kényelmesen kipárnázott, rattan foteljeik egyikére mutatott a néni. Várták a beszámolóját. Arcukat rózsaszínre festette a kifeszített napernyőn rájuk eső fény. Milu elmosolyodott. Milyen találó! A két nyugdíjas hippi, úgy tűnt, ilyen színben látja a világot.

Benyitott az átmelegedett konzervdoboz otthonába. A konyhába lépett, a hűtő pont az ajtóval szemben volt, beépített sötétbarna fautánzat konyhaszekrények, két főzőlapos villanytűzhely. Lehajtható ebédlőasztal jobbra, félköríves ablakkal felette. Az asztal mellett szivacsos kanapének csúfolható ülőke. Azon aludt Cukorka, mikor apja itthon volt. Már rég nem tudta kinyújtani a lábát. De ez kit érdekelt? Balra volt egy szűk folyosó,